

Yol Uzun Gönül Bedbin

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 24 Ağustos 2015

Tütsülenmiş küf kokan gecelerin
Sırnaşık ve yalıtılmış yalnızlığında tanıdım
Pek çok şeyi nazarında ömrün
İzi mi kaldı geride
Yoksa isi mi o süs bulutlarının.
Aheste aheste süzülürken
Ömrün kıyısından,
Nasiplendiğin miydi yoksa
Seni bu denli müşkül kılan?

Kim bilir, belki de sefil sıradanlığıydı
Hayatların hatta yok kılanların
Esrik ve yüklü niyazlarında
Can bulan nice söylence.
Bir dert ya da bin elem
Sonu gelmez iken
Kim bilir neyin nesi...

Menzilden çıkmıştı görüş alanım:
Sırça köşkümde, üç beş sağaltıcı imge
Bir sarnıcın dibinde
Teyakkuzdaydım gündüz gece.
Sükutum ikrardan gelmese de
Korumaktı suskunluğu,
Sığınmaksâ İlahi Adaletle
Tefekkürde gönül
Derde derman bellediğim dualar.

Efsunlu bir gece,
Ekseni kayıp akla zarar evren.
Nezdinde iyinin kötünün
Külfetli alabildiğine seyri alemin.

Sessizliğin ihraç edildiği
Korkulukların gölgesinde

Düş bildiğim her edimin
Yeknesak evresinde...
Gönlün rabıta ile olan hizası
İken içine düştüğüm telaş,
Pür-nakil içimdeki o çocuk
Salkım saçak saçları
Nasıl da ruhu pejmürde
Yalıtılmışlığın hüznü çevrelerken
Beyaz yüzümü.

Koruk düşlerimin sancısı mı ya da
Gönlün dermansızlığı kadar uzak
Her bir adımda
Fısıldarken adımı usulca
Koyultulmuş her bir vicdan:
Yeti bildikleri köhne varlıkları
El ele verip de beni yok saydıkları.
Ne gam, demek içten içe
Mademki koymuşum başımı
İhsan bellediğim Hak kapısına
Efkar bilmem damıtılan her bir gıybeti
Hüznü de yaşarım sevinci de kendimce
Değil mi ki beşerim
Nasıl inkar ederim aslımı
Ve gerçek yüzümü
Yol uzun gönül bedbin
Elbet diner rüzgarın sesi
Yeter ki sakla sen içindeki nazı
Ve şükür bildiğin o niyazı.